

रिपुरातस m. N. pr. eines Elephanten KATHA. 121, 276.

रिप् (von 1. रिप्) UṆDIS. 3, 55 (कुत्सिते). 1) n. Schmutz, Unreinigkeit, auch uneigentlich: गृणाति रिप्मविरस्य ताव्वा RV. 9, 78, 1. विश्वे हि रिप् प्रवर्हन्ति (आपः) 10, 17, 10. AV. 10, 3, 24. 12, 2, 11. 13. रिप्त्रिमुत्तये शर्मलाश्च वाचः 3, 5. 16, 1, 10. 18, 3, 17. = पाप Nir. 4, 21. Vgl. अ०. — 2) m. N. pr. eines Sohnes des Çliṣṭi HARIV. 68. विप्र v. l.

रिप्रवार्ह adj. das Unreine entführend RV. 10, 16, 9.

रिप्मु adj. vom desid. von रम् Vor. 26, 190.

रिफ्, रिफति (कथनपुङ्गनिन्दाहिंसादानेषु, v. l. कथन st. कथन) DĀTUP. 28, 28. क्लेशार्थे SĪJ. zu AIR. Ba. 3, 4. रेफित्वा P. 1, 2, 28, Sch. Vor. 26, 206. 1) knurren: यत्र विज्ञायते यमिन्ययतुः सा यमृन्निपाति रिफती रुशती sis schädigt das Vieh knurrend, mürrisch AV. 3, 28, 1. — 2) रिफते geschnarrt werden, die Aussprache des r haben oder bekommen: विसर्जनया नत्यन्त-रोपयो (नत्यन्त० die gedr. Ausg.) रिफते ĀCV. Ça. 1, 3, 10. partic. रिफित geschnarrt, als r ausgesprochen ÇĀṆKU. Ça. 1, 2, 9. 10. VS. 1, 38. 160. 4, 18. 192. अ० nicht geschnarrt (Visarga nach अ, आ) 7, 6. RV. PĀR. 1, 17. 2, 9. 4, 14. Aehnlich विरिफित der r-Aussprache verlustig: आग्निं नः स्ववृत्तिरिति चतुर्थस्याङ्ग आद्यं भवति वैमदे विरिफितं विरिफितस्य ऋषेष्टतुर्थे ऽहनि चतुर्थस्याङ्गे ऋषम् AIR. Ba. 3, 4. nach SĪJ. so v. a. sehr mühsam (mit dem Njūñk ha) ausgesprochen; die Bez. bezieht sich aber in Wirklichkeit darauf, dass in dem betreffenden Liede des Vimada RV. 10, 21, 1. fgg. der Refrain वि वो मदे gesprochen wird, während वः nach वि sonst als रिफित betrachtet wird, wie die Regel des RV. PĀR. 1, 23 (vgl. auch den Comm.) es ausspricht. — Vgl. रेफ und रिप्फ.

— अत्र, अवरिफता श्वेतरवेदिं परीयाताम् KĀT. 27, 8.

— आ schnarchen: अरिफतः शयीरन् ÇĀṆKU. Ba. 17, 9.

रिम् (P. 7, 2, 18, Sch.), रेमति रेम् शब्दे DĀTUP. 10, 22) NAIGH. 3, 14 (अर्घतिकर्मन्): रिरेमः knarren, knistern; murmeln (von Fließendem); plaudern, schwatzen; laut reden, jubeln, bejauchzen (mit acc.): तस्मा-दोषधयो ऽनभ्यक्ता रेमति deshalb knarrt das Holz (am Wagen), wenn es nicht geschmiert ist, TS. 7, 1, 1, 3. अर्द्धस्य स्वधावन्ता हूतस्य रेमतिः सदा vom knisternden Feuer RV. 8, 44, 20. 10, 3, 6. सोमः पवित्रमत्येति रेमन् 9, 96, 6. 17. 97, 7. 47. पदे रेमति कवयो न गृध्राः 87. 106, 14. अस्मी-लस्य श्रोत्रियस्य मुखं व्येव ज्ञायते तप्तमिव रेमतीव sein Gesicht sieht vergnügt aus und er scheint zu plaudern AIR. Ba. 1, 25. रेमतो वै देवाश्च ऋषयश्च स्वर्गं लोकमायन् schwatzend, laut mit einander redend 6, 32. श्रुतं गोप-त्रं तत्रैवानस्याहं चिद्धि रिर्भाञ्चिना वाम् RV. 1, 120, 6. 7, 18, 22. उषा उ-च्छती रिभ्यते वसिष्ठैः 76, 7. 8, 37, 7. 10, 61, 24. 92, 15. — स तामिवायं रेमति (?) RV. 1, 108, 9.

— अभि anknurren, anbellern: मामङ्ग सारमेयो ऽयमभिरेमति BṬĀG. P. 1, 14, 12. अभिरिति ed. Bomb.

— वि, ० रिब्ध (स्वरे) P. 7, 2, 18. Vor. 26, 111. ० रिभित und ० रेभित in anderer Bed. P., Schol.

रिभ्वन् m. = स्तेन NAIGH. 3, 24. — Vgl. रिह्वन्

रिमेद m. = अरिमेद RĀĀN. im ÇKDa.

रिप्फ, रिफति (हिंसायाम्) DĀTUP. 28, 30, v. l. रिफति und रिफति Vor. 13, 4.

रिम्फ n. der Thierkreis WILSON.

रिम्ब, रिम्बति v. l. für रिप्व DĀTUP. 13, 88.

रिरसा (vom desid. von रम्) f. das Verlangen sich zu ergötzen, insbes. geschlechtlich, Geilheit BṬĀG. P. 9, 14, 20. NALOD. 1, 41. अनिलः । परिक्रा-मन्वेन वृत्तानुयेतीव रिरसया MBu. 1, 2859. KATHA. 38, 95. 64, 106. RĀĀ-
TAR. 3, 503. DAÇAK. 132, 2. अति० BṬĀG. P. 3, 23, 11.

रिरसु (wie eben) adj. das Verlangen habend sich zu ergötzen, insbes. geschlechtlich, geil: भवान्तेषु कुशलो वयं चापि रिरसवः HARIV. 6727. BṬĀG. P. 7, 1, 10. Suçā. 2, 133, 13. 447, 16. Spr. 3881.

रिरता f. ungrammatische Form für रिरतिपा; in comp. mit dem obj. BṬĀG. P. 4, 13, 6. 10, 63, 20. 90, 49. — Vgl. रिरनु.

रिरतिपा (vom desid. von 1. रत्) f. das Verlangen zu bewachen, zu hüten, zu bewahren, zu schützen, aufrechtzuerhalten: जगन्निरतिपया BṬĀG. P. 5, 13, 5.

रिरतिपु (wie eben) adj. das Verlangen habend zu bewachen, zu hüten, zu bewahren, zu schützen, aufrechtzuerhalten MBu. 8, 3022. BṬĀG. P. 3. 22, 5. 10, 3, 21. प्रज्ञाः 4, 17, 35.

रिरनु adj. dass.: पशून्कपया रिरनुः BṬĀG. P. 2, 7, 32. — Vgl. रिरता. रिरमपिपु (vom desid. des caus. von रम्) adj. das Verlangen habend zu ergötzen, insbes. geschlechtlich; mit acc. Man. St. 22 bei UḠĀVAL. zu UḠDIS. 1, 99.

रिरिनुँ (vom desid. von 1. रिप्) adj. verkehren wollend RV. 1, 189, 6.

रिरी f. gelbes Messing H. 1048. — Vgl. रीरी, रीति.

रिर्हृणा m. N. pr. eines Mannes RĀĀ-TAR. 7, 938. 1055. 8, 1007. 1059. 1268. 1406. 1626. 1838. 1986. 2098 u. s. w. Oesters auch रिर्हृणा gedruckt.

रिक्क s. रक्क.

रिष् und लिष्, रिशति (हिंसायाम्) DĀTUP. 28, 136) und लिशति (गती DĀTUP. 28, 127), लिशति; लैश्यति (अल्पभावे) DĀTUP. 26, 70. लिलिशे: अलेशिषि; रेद्यति und लेद्यति, रेष्टा und लेष्टा, लेष्टुम् P. 8, 2, 36. KĀT. 3 aus SIDDH. K. zu P. 7, 2, 10. rupfen; abreißen; daher abweiden, ἐπιπτομα: सूयवसं रिशती: RV. 6, 28, 7. रिष्ट gezerrt, aus der Lage gebracht, zer-
rissen: ततो रिष्टं कृतं भिषगिच्छति RV. 9, 112, 1. रिष्टं न यामन्त्रं भूतु
डर्मति: ein Bruch am Wagen 1, 131, 7. यतै रिष्टं यतै द्युतमस्ति पेटै त
आत्मानं wenn dir ein Knochen im Leibe verrenkt oder gebrochen ist
AV. 4, 12, 2. Die beiden ersten Stellen liessen sich auch zu रिप् ziehen.

— आ abweiden: उस्मा ऊर्जस्वतीरिषधीरा रिशताम् RV. 10, 169, 1. पदपामोषधीनां परिशमार्शिशामहे 1, 187, 8. ततो न मनुष्या आशुर्न पशव
आलिलिशिरे ÇAT. Br. 2, 4, 2, 2.

— वि med. sich ausrecken, aus der Lage gezerrt werden, brechen (am Körper), zerrissen werden: यदात्मनि तन्वो मे विरिष्टम् AV. 7, 37, 1. 6, 33, 8. अन्नु माष्टु तन्वो यद्विलिष्टम् VS. 2, 24. 23, 14. सप्तदशेन द्वियमापो व्यलेशिषि । भिषज्यतु मेति TBu. 1, 3, 11, 2. यदे यज्ञस्य क्रूरं यद्विलिष्टं तदन्वाहरेति TS. 1, 7, 2, 1. 2, 6, 3, 6. यदा अनीशानो भारमादते वि वै स लिशते der geht aus den Fugen, bricht zusammen 6, 2, 3, 1. युक्तः क्षणुते वा वि वा लिशते ÇAT. Br. 4, 4, 2, 13. 6, 4, 2, 1. ब्रह्मा विलिष्टं संदधाति er richtet ein, was aus den Fugen ist, KĀT. Ça. 25, 14, 86. यज्ञस्य विरिष्टं संदधाति KūIND. Up. 4, 17, 4.

रिशौ (von रिष्) f. die Rupfende, Zerrende: अतःपात्रे रेरिहती रि-